

Ζήσαμε πάντοτε αλλού

και μόνο όταν κάποιος μας αγαπήσει, ερχόμαστε για λίγο

κι όταν δεν πεθαίνει ο ένας για τον άλλον είμαστε κιόλας νεκροί(1).

Μου είπες πως δεν την αντέχεις άλλο τη σχέση σου. Πως περπατάς πια ένα μονοπάτι που δεν έχει καθόλου ομορφιά. Μου είπες πως δε σε καταλαβαίνει. Σου είπε πως στο βλέμμα σου δεν αναγνωρίζει πια τον άνθρωπο που γνώρισε εκείνη την πρώτη φορά...

Οι σχέσεις είναι κάτι το εξαιρετικά δύσκολο, ξέρεις. Γι'αυτό και είναι εξαιρετικά όμορφες όταν βρεθεί εκείνο το κουμπί που εκτοξεύει στον ουρανό εσένα κ τον άνθρωπό σου! Η σχέση σου είναι κάτι το πολύ ιερό. Κάτι το μονάκριβο. Σαν ένα σπανιότατο, πανέμορφο λουλούδι που μια φορά γεννήθηκε στη γη και ποτέ δε γίνεται να ξαναανθίσει το ίδιο ακριβώς. Δεν αξίζει, λοιπόν, να παλέψεις; Να κάνεις τα πάντα για να διατηρήσεις αυτή τη φλόγα που τώρα τρεμοσβήνει -όπως μου'πες; Λένε πως οι άνθρωποι δύσκολα αλλάζουν. Λένε πως οι σχέσεις είναι ένα αερόστατο που κάποτε τελειώνει από καύσιμα και τελικά συντρίβεται. Λένε... Και

τι δε λένε...

‘Ασ’τους να λένε!

Βάλε το Χριστό στη σχέση σου και θα τη δεις ν’απογειώνεται ξανά! Εκείνος μπορεί να πάρει τα φθαρτά και να τα κάνει αιώνια! Μπορεί να πάρει τη λύπη σου και να την κάνει χαρά τόσο μεγάλη που δε θα το χωράει ο νους σου! Θυμήσου πως Εκείνος νίκησε το θάνατο! Ακόμη κι αν σου φαίνονται αυτά ψευτιές και παραμύθια, δε νομίζεις πως αξίζει να δώσεις ταπεινά μια ειλικρινή ευκαιρία;

Ο γέροντας Παΐσιος έλεγε πως «αν έχεις λύπη, ο Χριστός σου λείπει». Κι ο γέροντας Πορφύριος είχε πει το συγκλονιστικό: **«Όποιος αγαπάει λίγο, δίνει λίγο. Όποιος αγαπάει περισσότερο, δίνει περισσότερο. Κι όποιος αγαπάει πάρα πολύ, τι αντάξιο έχει να δώσει; Δίνει τον εαυτό του!»**

Να θυμάσαι πως η σχέση σου αναλογικά είναι όπως η σχέση σου με το Θεό. Θέλουν δουλειά και οι δυο σχέσεις. Πάλι, ο γέροντας Παΐσιος είχε πει: «Πέτα απ’τη ζωή σου το εγώ σου. Και ξέρεις πού θα το βρεις; Στην αγκαλιά του Θεού». Αυτό δοκίμασε να κάνεις και στη σχέση σου: διώξε τα εγώ σου. Διώξε αυτές τις ατέλειωτες βαθιές σκιές των παθών σου που θέλουν να κυριαρχήσουν στην καρδιά σου. (Ίσως, το εμπόδιο να μην είναι ο άνθρωπός σου, αλλά ο κακός εαυτός σου που με μίσος πολεμάει την καλοσύνη που θέλει ν’ανθίσει μέσα σου). Αγάπη και εγώ είναι δύο έννοιες που ποτέ δε συνταιριάζονται.

Κοίταξε τον άνθρωπό σου στα μάτια που τώρα είναι δακρυσμένα. Θυμήσου πώς ήταν στην αρχή: με τ’αστέρια στα μάτια και τον άνεμο στα μαλλιά(2). Και χέρι-χέρι ξαναψάξτε αυτό που είχατε, παρέα -τώρα πια- με το Χριστό.

Ποτέ δεν είν’αργά για να γυρίσεις πίσω(3)! Κλείνω μ’ένα τετράστιχο αγαπημένο:

«με τι καρδιά, με τι πνοή,
τι πόθους και τι πάθος
πήραμε τη ζωή μας. λάθος!
Κι αλλάξαμε ζωή».(4)

υγ1: Του Τάσου Λειβαδίτη

υγ2: Του Αντουάν ντε Σαιντ Εξιπερύ

υγ3: [Εδώ](#)

υγ4: Του Γιώργου Σεφέρη

υγ5: Η πρώτη φωτογραφία είναι από ταξίδι μου στη Σιμωνόπετρα, Άγ.Όρος (ανεπανάληπτη εκείνη η στιγμή της φωτογραφίας...). Η δεύτερη φωτογραφία θυμάμαι είναι κάπου από tumblr -δε θυμάμαι ακριβώς από πού.

Πηγή: aoratigonia.blogspot.gr